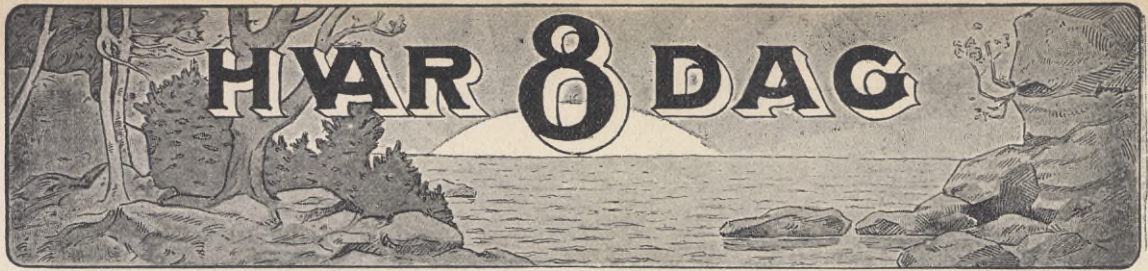

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

HVAR 8 DAG

4:de årg.

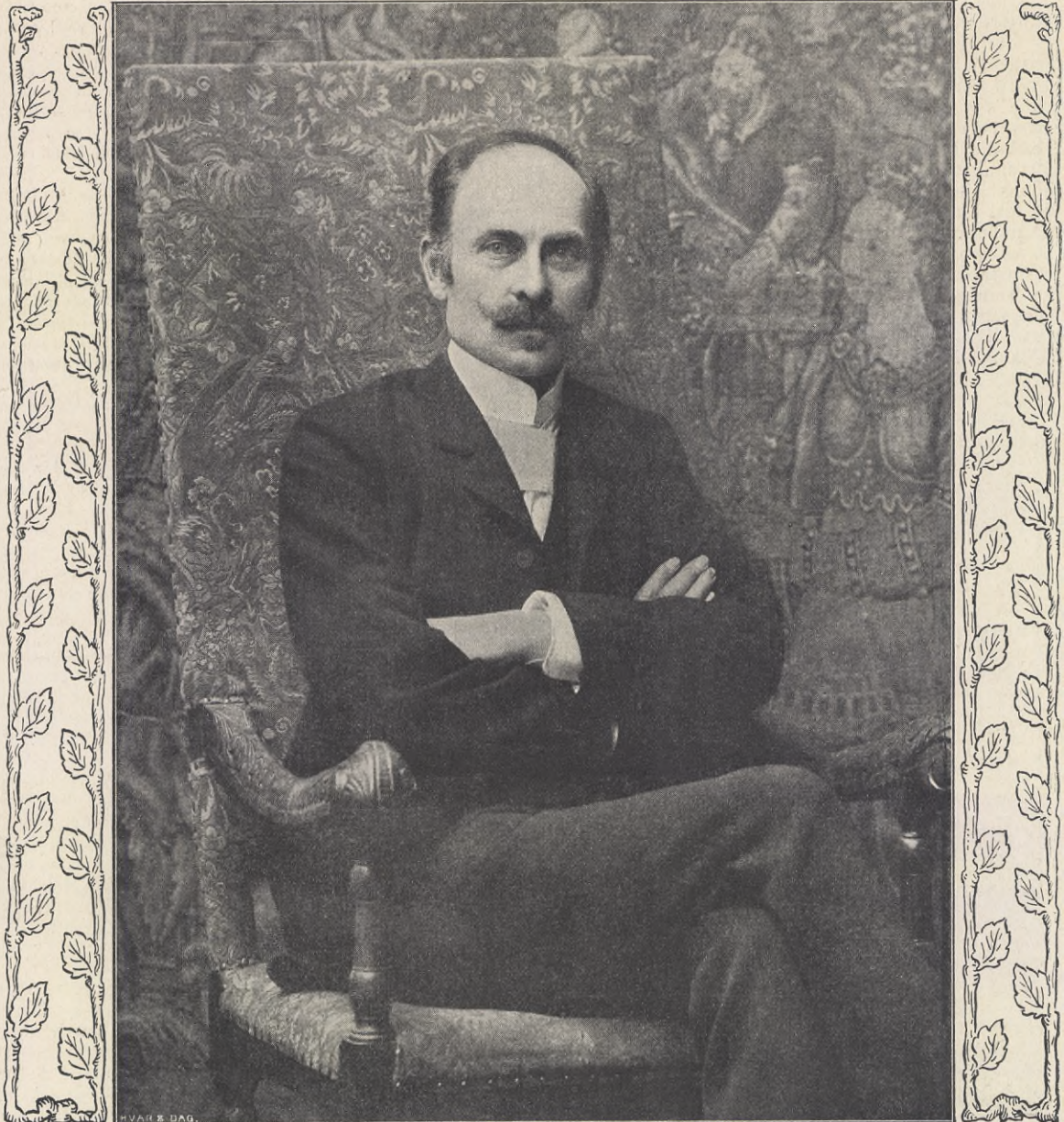
Den 5 April 1903.

N:o 27

Återgiftande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: John Böttiger (med 1 porträtt). Frederic William Farrar † (med 1 porträtt). Notabla amerikanare på besök i Sverige (med 3 porträtt). Lefvande schackspel (med 1 ill.) Ibsen-apotheosen å Dramatiska teatern (med 1 illustration). Professor Emil Poulsen (med 1 illustr.) Nyheterna å Stockholms teatrar (med 4 illustrationer). "Fridolin" (med 1 porträtt). Några interiörer från Amalienborgs slott (med 3 illustrationer.) Konung Christian IX af Danmark (med 1 porträtt). Från Paris (med 8 illustr.) Automobilens i postverkets tjänst (med 1 illustration). När hüggen blommar. Berättelse för HVAR 8 DAG af H—Dur. Ett par vackra kyrkstakar (med 1 ill.) Veckans porträttgalleri (med 26 porträtt). Svenska sjömanshemmet i London (med 3 illustrationer.)

BONNIERS TRYCKERI AKTIEBOLAG. GÖTEBORG. 1903

Efter fotograf.

Klisché: Kem. A. E. Bengt Sjöfversparre Sjöhm — Gbg

HOFINTENDENTEN JOHN BÖTTIGER.

JOHN BÖTTIGER.

Den 25 mars fyllde en af Sveriges mest betydande konstforskare, intendenten för H. M:ts konungens konstsamlingar, slottsarkivarien fil. d:r John Böttiger 50 år och var då föremål för stor och hjärtlig hyllning.

JOHAN FREDRIK BÖTTIGER, hvilkens födelseort är Söderköping, där fadern Thure Gustaf Olof praktiserade som läkare, är brorson till den ryktbare skalden, professorn i Uppsala och en af de aderton i Svenska akademien Carl Vilhelm Böttiger. Släkten Böttiger härstammar från Sachsen. En af dess medlemmar var Johan Friedrich Böttiger, uppfinnaren af det utmärkte sachsiska porslinet. Dennes brorson Daniel Vilhelm inflyttade till Sverige och blef 1739 akademieapotekare i Uppsala. Hans son Carl Fredrik var farfader till John Böttiger.

Student i Lund 1873, där han 1877 aflade fil. kand.- och 1879 lic.-examen samt 1880 promoverades till fil. d:r, efter att ha försvarat afhandlingen »Bengt Erland Fogelberg, ett konsthistoriskt biografiskt försök», antogs d:r B. 1880 till e. o. amanuens vid Nationalmusei konstafdelning samt tjänstgjorde därstädes 1881—86 som sekreterare.

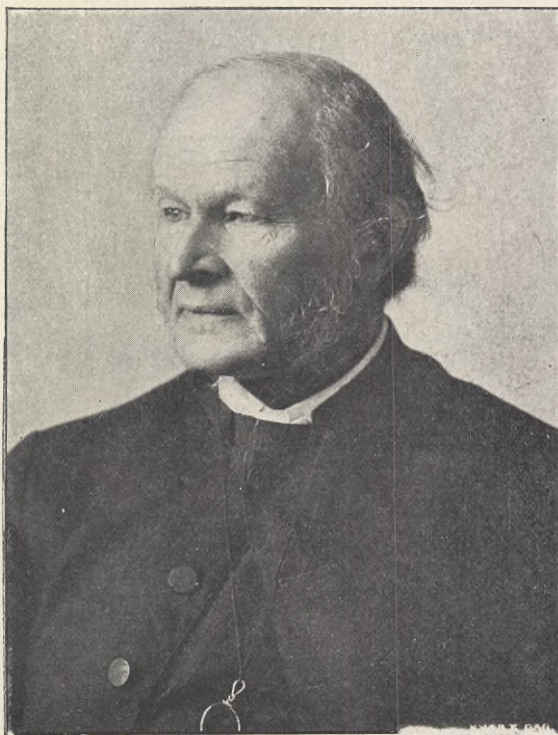
År 1885 utnämndes B. till intendent för konung Oscar II:s konstsamlingar och till hofintendent och 1892 äfven till slottsarkivarie vid det af honom ordnade slottsarkivet. Detta, som bidades på konungens befallning, innehåller handlingar från riksmarskalksämberet, hofmarskalksämberet, konungens hofvaltning, husgerådskammaren, k. stallet, Stockholms slotts ståthållareämbete och slottsbyggnadskontor, öfre och nedre borgrätterna samt från Drottningholms, Haga, Ulriksdals, Strömsholms och Gripsholms slott, m. m.

Genom d:r Böttigers omsorger och skicklighet ha konungens konstsamlingar och den k. husgerådskammaren ordnats och beskrifvits på ett förträffligt sätt. Det är särskildt den utmärkte tapetsamlingen — kollektionen af väfda tapeter, gobeliner kallade

i dagligt tal — som lagt beslag på d:r B:s intresse. Han har med lika stort inseende som nit tagit reda på alla väfda gamla tapeter, som i mer eller mindre godt skick, stundom i det förskräckligaste tillstånd, funnits förvarade eller undankastade å de k. slotten och, när så behöfts, låtit restaurera dessa dyrbarheter, hvilkas pänningvärde i våra dagar är så ofantligt stort. Hans stora arbete, ett sannskyldigt praktverk, »Svenska statens samling af väfda tapeter. Historik och beskrifvande förteckning», tre delar, 1894—96, saknar motsycke i något annat land och har gjort d:r Böttigers namn europeiskt berömdt. Och för den stora allmänheten torde ännu stå i lifligt minne den af d:r B. i Nordiska museets nybyggnad å Djurgården här om året anordnade gobelin-utställningen, en exposition som väckte uppseende i de stora kulturländerna och i de utländska facktidskrifterna omnämndes med det största beröm. D:r B. utgaf till och om denna sällsynt vackra utställning en utförlig, intressant katalog. Han har för öfrigt publicerat »Bronsarbeten af Adrian de Fries i Sverige», 1884, »Hedvig Eleonoras Drottningholm. Anteckningar till slottets äldre byggnadshistoria», 1889, samt i föl, i Meddel. från Svenska slöjdföreningen, det i hög grad underhållande arbetet »K. hofschatullmakaren och ebenisten Georg Haupt», i hvilken studie till 1700-talets konstslöjdshistoria författaren redogör icke blott för den ryktbare gustavianske snickaren, utan för en hel del af tidens konstslöjd.

D:r B. har på grund af sin ämbetsställning också haft att förmedla de många betydande konstföretag rörande de k. slotten, som under årens lopp ägt rum på konungens befallning och beställning. Utmärkt konsthistoriker, som han är, en de grundliga källforskningarnes man, förenar han härmed egenkapen att taga sakerna på ett praktiskt gagnande sätt. Det är med allt skäl han bär samma förnamn som sin berömda släkting, Meissen-porslinets uppfinnare.

FREDERIC WILLIAM FARRAR †.

IFter fotograf.

Klöhn: Bengt Sjöbergparre.

Med hans högvördighet domprosten af Canterbury, hvilken nyligen efter ett flerårigt lidande gått bort, har världen förlorat en af det senaste århundradets populäraste teologiske skriftställare och en af Englands mest ansedde predikanter.

Född i Indien, i Bombay, samma stad, där Kipling såg dagens ljus, uppfostrades Frederic William Farrar i det lilla lärosätet på ön Man, känd för alla läsare af Hall Caines verk. Sedan han fullbordat sina studier vid Londons och Cambridges universitet, beträdde han den prästerliga banan, där han snabbt avancerade tills han slutade sin bana som Englands förste domprost samt drottningens och underhusets predikant.

Förnämligast bekant hos oss genom sin skriftställareverksamhet, känna vi honom äfven på grund af den samling predikningar som till vårt språk översatts, såsom en väldig ordets förkunnare, en lika välvillig och varmhjärtad, ehuru mindre excentrisk natur än en Parker eller Spurgeon.

Hans förnämsta arbete på det populärteologiska området är »Jesu lif», öfverflyttadt till alla europeiska språk. Med detta har han vunnit vitsord om mästerskap i formens enkelhet och djup, i förmågan af att intressera och väcka. Hans skildringar från det heliga landet komma att för alla tider stå som mönster för engelsk prosa, sådan den skrefs af Macaulay och Lecky.

Politiskt liberal företrädde han äfven i vetenskapen en friare riktning. Särskildt har läran om de eviga straffen i honom haft en hjärtlig vedersakare.

Älskvärd och belevad var Farrar typen för en gammaldags engelsk gentleman. I det gamla domprostresidenset i Canterbury, hvares högtidlighet på ett angenämt sätt värmdes af den talrika barnaskara, hvarmed hans äktenskap var välsignadt, utövades en storartad gästfrihet. Sin lefnadsfilosofi har den gamle en gång till den som skrifver detta förklaradt vara nedlagd i Brownings vers:

God, Thou art the love,
I built my hope on that!

NOTABLA AMERIKANARE PÅ BESÖK I SVERIGE.

Foto. Klemming, Stockholm.

Mr CHARLES W. KOHLSAAT och direktör JOHN HAMMAR (Exportföreningens nye dir.)

För att intressera Sverige att blifva officiellt representeradt vid världsutställningen i St Louis nästa år har anländt till Stockholm ett särskildt sändebud från amerikanska regeringen, mr Charles W. Kohlsaats, som nyligen under Sveriges Allmänna Exportförenings auspiciär hållit en konferens i Stockholm. Resultatet af detta sammanträde och mr Kohlsaats öfriga arbete i hufudstaden har blifvit att både i riksdagskretsar och på affärsmannahåll stor lifaktighet börjat visa sig för att Sverige skall komma med på utställningen.

Stortade gåfvor ha, såsom dagsprässen meddelat, genom amerikanen, dr Louis Klopsch, hvilken är utgifvare af den i Amerika vidt spridda uppbyggelsestidningen »The Christian Herald» i Newyork, öfverlämnats til de rödlidande i Finland och Norrland. På Sveriges del kommo icke mindre än 100,000 kronor, hop-samlade af 12,000 personer.

Dr Klopschs tidning har icke mindre än 250,000 prenumeranter, och under den svåra hungersnöden i Indien insamlade han 3½ millioner kronor, till afhjälpan af hungersnöden i Kina öfver 350,000 kronor, hvarjämte stora summor sändts till Armenien, Kysland och Kuba.

Den energiske och uphoffrande mannen har nu varit på resa allt sedan den 7 februari, då han lämnade Newyork för att besöka Finland. Till Stockholm anlände han söndagen den 22 mars och reste åter den 24, sedan han varit föremål för åtskillig hyllning. Bland annat mottogs han i enskild audiens hos konungen och drottningen.

Kliché. Bengt Stifversparre.

Dr LOUIS KLOPSCH.

LEFVANDE SCHACKSPEL.

Foto. Gustaf Nilsson, Borås.

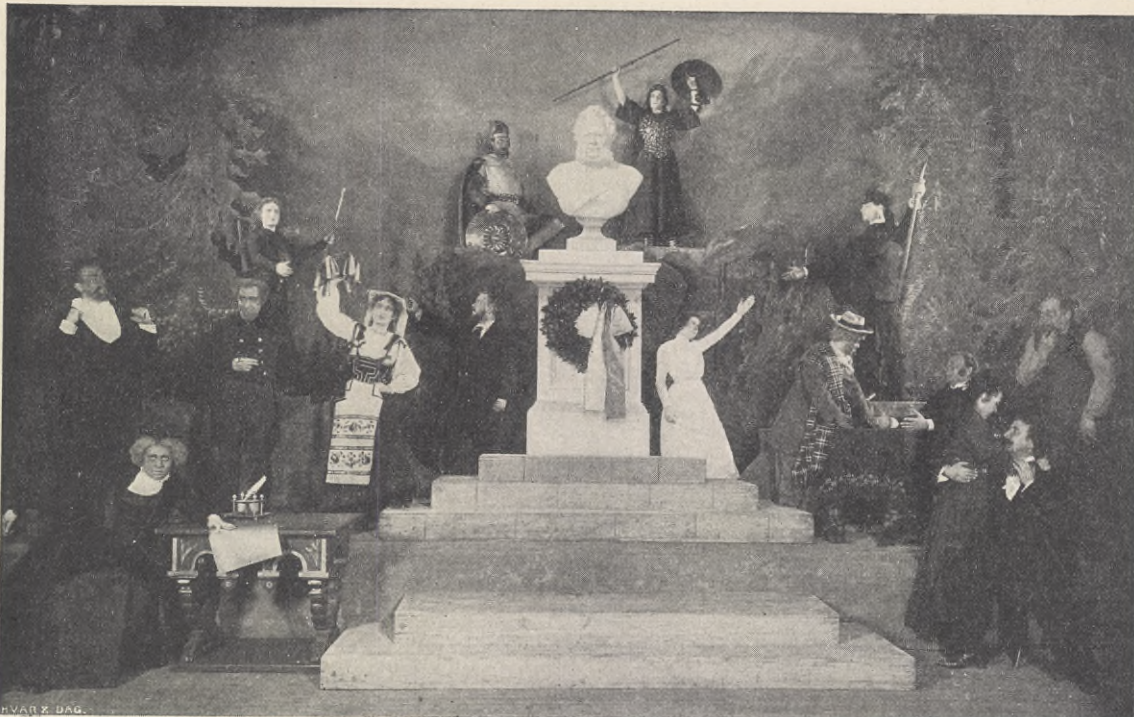
Kliché: Kem. A.-B. Bengt Stifversparre Sthlm.—Og

ETT LEFVANDE SCHACKSPEL PÅ BORÅS TEATER.

Schackpjeserna äro från vänster till höger räknadt: *de röda*: löpare (hofrättsnotarie K. Fägerström); bonde (hr Edlund); drottning (fru E. Bydin); bonde (hr I. Odqvist); kung (hofrättsnotarie G. Fant); *de blå*: bondflicka (frkn W. Björnvall); löpare (kapten A. Stenberg); drottning (fru L. Åkerlund); bondflicka (frkn E. Ölander); kung (regementsintendenten K. Reuterswärd). De spelande på estraden äro: fru Z. Håkansson och hr Edlund.

Till förmån för barnkrubban i Borås gafs å teatern därstädes i förra veckan tre synnerligen lyckade amatörföreställningar, jämte ett par med godt samspel framförda enaktspjeser, förekommo flere tablåer, af hvilka särskildt en, ett schackspel med

lefvande pjeser, iförda charmanta dräkter, väckte berättigadt uppseende, och hvaraf vi meddela en bild. I det för tillfället komponerade schackproblemet började Hvit och gjorde matt i åtta drag.

HVAR 8 DAGS FOTOGRAF I STHLM.

En Ibsenhyllning var till skaldens 75-årsdag anordnad å Dramatiska teatern i Stockholm. Programmet upptog »Vildanden», hvori fru Bosse särskildt gjorde sig bemärkt för sitt oändligt rörande utförande af Hedvigs roll. Härefter reciterade fru Lindberg en af Frans Hedberg författad dikt, utgörande

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöfversparre Sthlm.—Gbg

en hyllning till skalden, hvarpå visades en tablå: Ibsens byst, omgifven af de förnämsta personerna ur en del af hans pjäser. Hela föreställningen slog så an, att den gifvits ytterligare två gånger, och det är att hoppas, att »Vildanden» länge skall kvarstå på spellistan.

PROFESSOR EMIL POULSEN.

Danmarks store skådespelare, professor Emil Poulsen, hvilken till följd af försvagadt hälsotillstånd — han kan nämligen endast med svårighet röra sig — måst lämna scenen, har på kallelse af Nordiska föreningen i Stockholm, därstädes hållit ett par uppläsningar med hjälp af sin hustru. Som bekant, har hr Poulsen under en lång tidsföljd — han debuterade å k. teatern i Köpenhamn 1867 — innehaft hufvudrollerna i så väl det klassiska dramat som det moderna skådespelet och komedien, hvilket vittnar om hans ovanliga mångsidighet. Hans Ambrosius, bisp Nicolas, konsul Bennick, Helmer ha äfven varit utomordentliga prestationer.

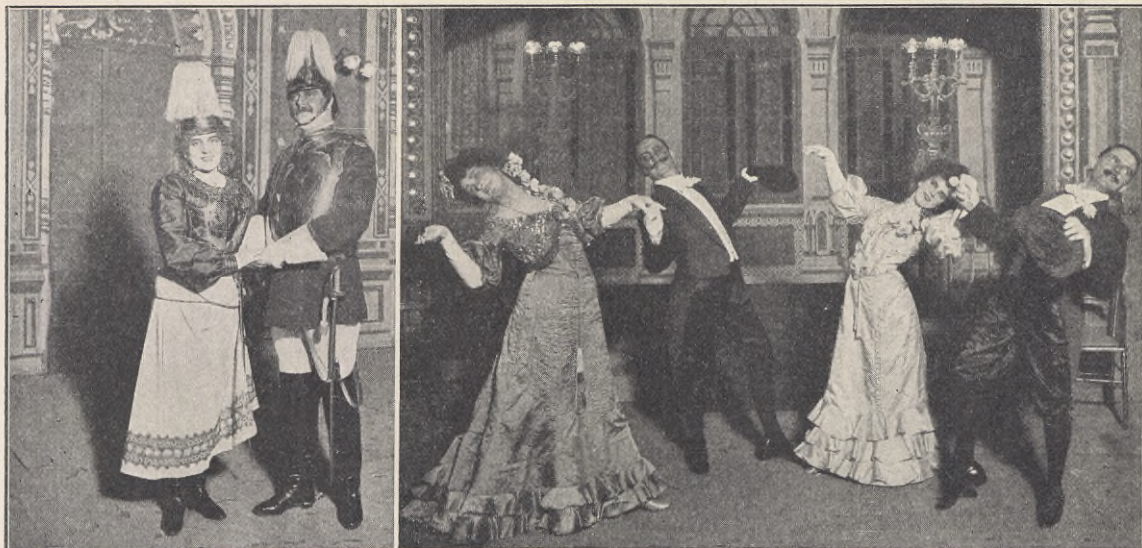
Det var med fulländad konst, som hr Poulsen uppläste eller, rättare sagdt, med boken i handen spelade bisp Nicolas' dödsscen i »Kungsämnena», ett par scener ur »Ambrosius», hvarvid han utom Ambrosius äfven agerade som den tölpige junker Claus, scener ur Molière's »Fruentimmersskolan», o. s. v. Hans patos var därvid lika stor och sann som hans komiska förmåga fin och karaktäriserande. Versbehandlingen var sådan, att man sällan hört ett motstycke därtill. Med ett ord, Emil Poulsen är en mästare i l'art de dire, och desslikes är hans minspel fortfarande oberördt af åren. Fru Poulsen biträdde sin make med stor smak, och det hela blef en fullständig succès.

HVAR 8 DAGS fotograf i Sthlm.

Kliché: Bengt Sjöfversparre.

EMIL POULSEN OCH FRU.

Öfverst:
Fru MEISSNER
och hr SVENSON
samt
CAKE-WALK-
BALETTEN, som
lär utgöra operet-
tens största drag-
ningskraft.

Nederst:
FRIERI-
BALETTEN.

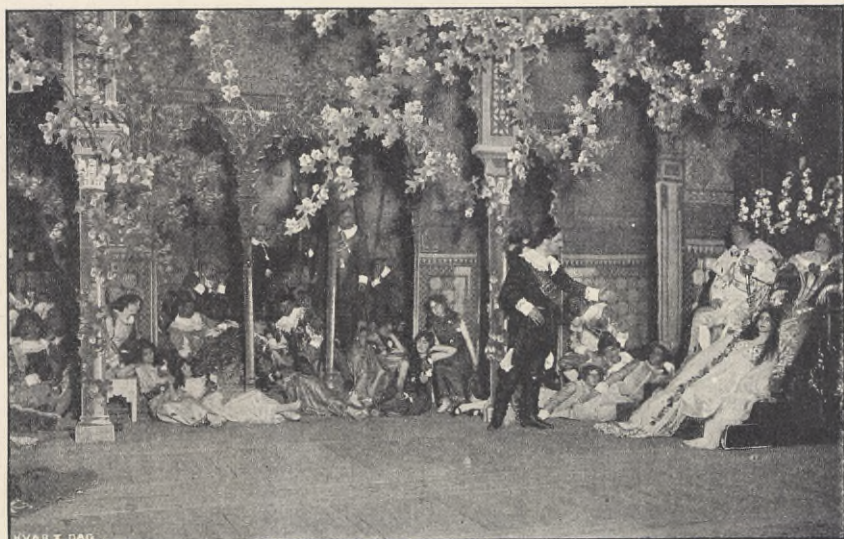
Foto. HVAR 3 DAG

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthlm.—76

»FLORODORA» Å VASA-TEATERN.

»Florodora» heter Vasateaterns i Stockholm senaste nyhet, en engelsk operett, som gjort stor lycka utomlands. Florodora är namnet på en ö, som tillhör en engelsk, kolossal rik herre, Guelfain (hr Bergström). Denne har kommit till sin förmögenhet genom att stjäla receptet på en parfym från en stackars uppfinnare, och Guelfain vill nu, för att vara säker om strafflöshet, ifall hans brott skulle upptäckas, gifta sig med uppfinnarens dotter, Dolores (fröken Berentz). Denna har emellertid redan skänkt bort sitt hjärta åt lord Abercord (hr Adam), hvilken jämte en vän till den aflidne uppfinnaren professor Twedlepunch (hr Ringvall) besluta att korsa Guelfains planer, något som också tack vare åtskilliga förklädnader lyckas. Guelfain blir själf gift med lady Holyrood (fröken Grönberg) och hennes vackra dotter Angela (fru Meissner) får den ståtliga krigare hon älskar.

Det hela är ett gräsligt mischmasch, st tande på varieté. Balletten har i »Florodora» mycket att göra; den dansar bland annat »Cake-walk», en dans som dock icke gör någon människa glad. Någon succès, som den hvilken »Wienerblod» erhöil, tyckes »Florodora» knappast få.

HVAR 3 DAG

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

»LYCKAN» Å SVENSKA TEATERN: DET SOFVANDE SLOTTET, scen ur 4:de akten. Peterson-Bergers nya sagospel.

Foto. HVAR 8 DAG.

ERIK AXEL KARLFELDT.

Klöhn: Bengt Silfverparre.

»Fridolin».

Den landtliche ungar, som kallar sig Fridolin, men hvilkens namn är ERIK AXEL KARLFELDT, och som nog blifvit på allvar en stadens invånare, sedan han, såsom helt nyligen skedde, utsetts till Landtbruksakademiens bibliotekarie, är känd och älskad i hela vårt land, tack vare sin så svenskt klingande lyra. Nu till julen utkommo Karlfeldts båda diktsamlingar, Fridolins visor och Fridolins lustgård i ny upplaga i ett gemensamt band, liksom hans debutarbete, Vildmarks- och kärleksvisor, i något öfversedd form omtrycktes och åter utgafs på annat håll.

Om d:r Karlfeldts lefnadsöden upplyser Svenskt Porträttgalleri — i Nordisk Familjebok hann skalden aldrig inkomma — att han är född i Folkärna i Kopparbergs län den 20 juli 1864, blef student i Uppsala 1885 och fil. licentiat 1898. Åren 1893—95 var K. lärare vid Djursholms samskola och 1895—96 vid Värmlands folkhögskola. Han har sedermera tjänstgjort å K. biblioteket i Stockholm, där man kunnat se hans öppna och manliga anletsdrag bakom utlåningsdisken.

Redan i sina Vildmarks- och kärleksvisor anslår Karlfeldt de toner, han sedermera företrädesvis skall låta ljuda, om de också sedan bli starkare, djupare i klangen och samtidigt mera konstnässiga. Men redan där uttrycker han sin beundran för fäderna, de starka, som bröto åker och malm och lefde långt från staden och dess förfina och förvekligande lif:

»De kände ej trältjänst, förstodo ej krus,
de sutto som drottar i eget hus
och togo sitt högtidsrus.

De kysste flickor i lifvets vår,
en värdt deras trofasta brud».

»Mina fäder, jag ser er i drömmarnas stund
och min själ blir bekländ och vek.
Jag är ryckt som en ört ur sin gröningsgrund,
halft nödd, halft villig er sak jag svek.
Nu fångar jag toner ur sommar och höst
och ger dem visans lekande röst;
låt gå, det är också ett värf...»

Och redan i sin första diktsamling, som innehåller så många heta och djärfva kärleksvisor, hvilka dock alla äro präglade af en friskhet, som gör dem till något i sitt slag eget, af något trots alla brännande kyssar rent och oskyldigt, naturligt, redan där lägger Karlfeldt på somliga ställen i dagen den humor, som utmärker hans senare alstring, denna fina, älskvärda humor, som är kanske det mest utmärkande draget för hans diktning. Läs t. ex. »Den misskände spelmannen» — sagan om den stackars vandringsmannen, som kom till bonden, och höll på att icke få natthärbärge. Men så spelade han upp, och det blef annan fart. Bondens unga dotter kastar sig om hans hals —

»Den unge spelman log,
då det fyllda glas han tog.
— Jag är väl ej den buse, som ni trott,
ack nej!
Jag är lärd till orgelnist,
och mitt namn är Apelqvist,
och med fröjd, du sköna flicka, trolofvar
jag dej!»

I Fridolins poesi har ungersvennen blifvit mannen mannen har samma blick på lifvet som i yngre dagar. Egentligen finner han det ganska trefligt, bara man tager det från den rätta sidan. När Fridolin är som mest allvarlig, när han sjunger ädla fosterländska kväden — äfven då har han en tjuvpojksblick i ögat. Hans »Dalmarsch», denna klassiska sång, börjar:

»Marschen går till Tuna
på hed och backar bruna,
marschen går till Mora
och bergen de blå.
Med hacka och med spade
vi drogo hem så glade
till skogarna de stora
och kullorna de små.

Som man hör, glömmas icke de små kullorna! Men jag misstär mig kanske. Det finnes äfven dikter af Karlfeldt, där han är uteslutande allvarsdjup, manlig och storartad. En sådan är »Löskekärlarnes sång», sången om idealisternas hårda öde:

»Och hör oss, värld, som gillar och fördömer,
så snar att blommor eller stenar kasta.
Vi hafva aldrig sökt hvad du berömmar,
ej heller skytt hvad du är van att lasta.
Du såg oss fasta,
till alla tunga offer redobogna —
när vi, de irrande, för alltid rasta,
gif andra stora namn, nämn oss de trogna.»

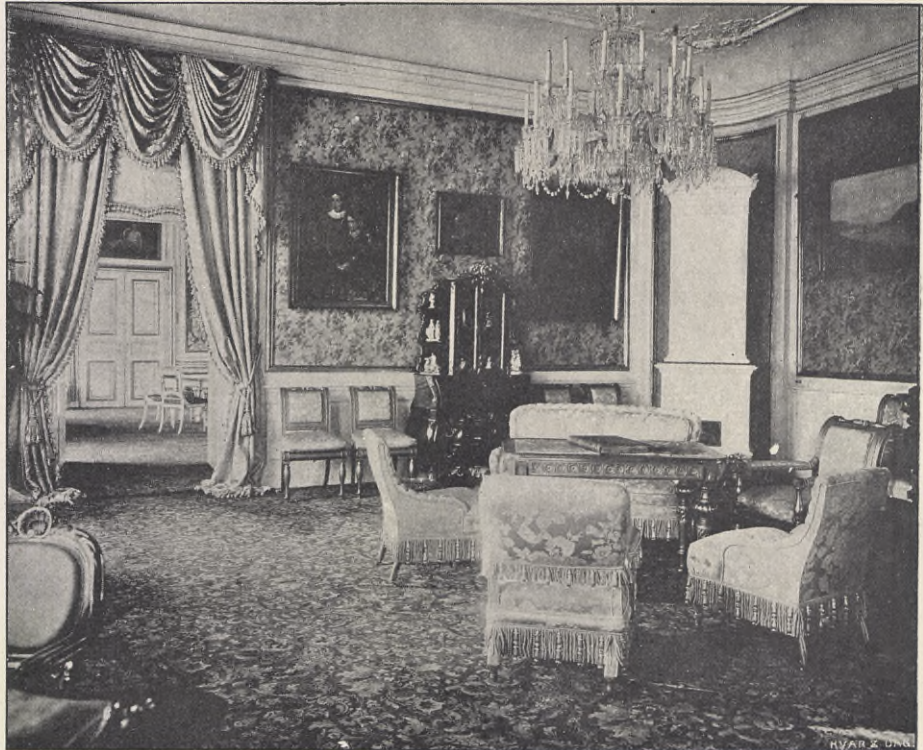
Och det finnes andra dikter, där Karlfeldt är helt och hållet utsökt lyriker. Hvem känner icke: den förtjusande, äktsvenska dikten »Intet är som vänstanstider»?

Det ligger en sällsynt grace öfver Karlfeldts diktning, utan att någonsin känslan eller uttrycket förveckligats. Hans »Dalmålningar» äro ju präglade af en finhet, som de med penseln åstadkomna dalmålningarne, af hvilka skalden fått idén till sina taflor, icke äga. I t. ex. den utomordentliga dikten »Jorum», den moderna dödsdansen, möter oss samma finess. Fridolin, den landtliche ungar, hvilken är så djupt fäst vid hembygden och så högt älskar naturen och allt naturligt, har likafullt med den största energi skolat sig. Hans diktning är fulländad konst — och det är möjligt, att skalden Karlfeldt älskas mest i städerna...

O. R.

NÅGRA INTERIÖRER FRÅN AMALIENBORGS SLOTT. APROPOS TYSKA KÄJSARBESOKET.

Till kajsar Wilhelms besök i Köpenhamn med anledning af konung Christians födelsedag den 8 april vistagas mycket stora förberedelser. Kajsaren kommer att bo på slottet Amalienborg. Detta består af fyra särskilda slott, af hvilka konungen, kronprinsen och dennes äldste son, prins Christian, bebor hvar sitt, under det att det fjärde förbehålles besökande furstar. Här komma kajsar Wilhelm och hans af 30 personer bestående svit att inkvarteras. Kajsaren skall bebo samma rum, som han bebodde under sitt första Köpenhamnsbesök år 1855. I dessa rum ha äfven konung Edward, tsar Alexander III och den nuvarande tsaren bott under sina Köpenhamnsbesök. Som de flesta rum i slottet äro äfven de salonger, hvilka skola disponeras af kajsar Wilhelm, dekorerade i reaste rococostil och smyckade med en mängd gamla, mycket värdefulla konstföremål och taflor. I soffrummet är en hel vägg betäckt af en jätteuållning, som föreställer en barsjcen. I den s. k. gula salongen, som skall tjäna kajsaren som mottagningssalong, äro möblerna beklädda med gult siden och gardiner och portjärler af samma tyg. Framför kakelugnen står en praktfull skärm, broderad och målad af aflidna drottning Louise. Under kajsarens besök bliwa alla ingångar till slottet afspärade och strängt bevakade af militär. Vid den galamiddag, som äger rum på ankomstdagen, skall hela hofvets pomp och ståt utvecklas. De kajsarliga och kungliga herrskapen skola

Efter fotografi.

Klitché: Bengt Silfversparre.

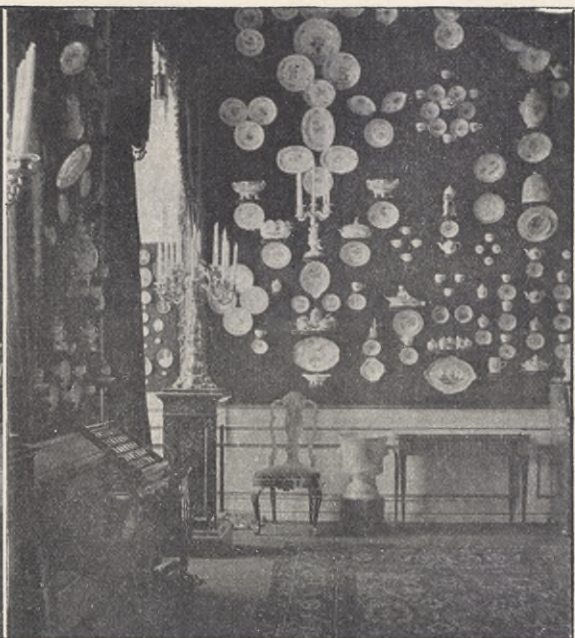
DE GEMAK KÄJSAR WILHELM KOMMER ATT DISPONERA Å AMALIENBORGS SLOTT.

serveras på guld och silver. Borden skola prydas med den praktfulla silveruppsats, som konungaparet mottog på sin guldbryllöpsdag från danska godsägare. Kajsaren för kronprinsessan till bordet. Det gamla, berömda Rhenvinet, som i öfver 200 år varit lagradt i slottskällaren på Rosenborg, skall serveras.

HVAR 3 DAG.

Efter fotografi.

Klitché: Ken. A.-B. Rönt Silfversparre Sklm-Gbg

INTERIÖRER FRÅN AMALIENBORGS SLOTT.

KONUNG CHRISTIAN IX AF DANMARK.

85 ÅR DEN 8 APRIL.

Kilich: Benigt Silfveparre.

EFTER ETT FÖRUT ICKE REPRODUCERADT PORTRÄTT. FOTOGRAF JUNCKER JENSEN, KÖPENHAMN.

FRÅN PARIS.

FASTLAGSUPPTÅGEN.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Benzt SE/foersparre Stilm—Obg

Öfverst till vänster synes några af jättedockorna i Quartier Latin. Vid sidan däråf synes »drottningarnas drottning» med uppvaktning, passerande den förnäma automobilklubben vid Place de la Concorde. Denna grupp, liksom de öfriga i karnevalståget, var placerad å automobil, en nyaste tiders anordning som, tillfölje maskinernas plågsamma frustande och fotogenlukt, förtog den traditionella tillställningen ävarje skymt af poesi. Nederst synes den utsedda »drottningarnas drottning» efter den brukliga visiten hos republikens president, där hon erhållit en brosch. Den sista illustrationen är en ögonblicksbild från hörnet vid Madeleinekyrkan hvilken visar hvilken popularitet dessa karnevalsupptåg åtnjuta i Paris.

FRÅN PARIS.

DEN FÖRFALSKADE TIARAN I LOUVREN. AFFÄREN JAURÈS-CAVAIGNAC.

En af de dyrbaraste klenoderna i Louvre-samlingarna är den beryktade s. k. Saitafernes tiara, hvilken 1895 inköptes för 200,000 francs. Vid en pågående process om förfalskningar af en känd målares signatur å teckningar har framkommit det i allra högsta grad uppseendeväckande påståendet att denna tiara alldeles icke är något arkeologiskt fynd utan ett modernt bedrägeri. En person i Paris, Elina, påstår sig ha gjort modellen för en stor konsthandlares räkning, och att tiaran skulle ha kostat 4,500 francs färdig. Men en annan person i Ryssland påstår sig ha gjort den och det återstår att utreda verkliga sammanhanget. Under tiden har emellertid den — knappast med orätt — misstänkta klenoden blifvit afhyst från den fina montern till dess hvarje tvifvel är undanröjdt.

Det icke minst intressanta i saken är emellertid de meddelanden om den oerhörda omfattning som förfalskningen af antikviteter tagit och för hvilka såväl museer som enskilda äro utsatta.

Beträffande särskildt egyptiska antikviteter, så lära sådana exporteras från Europa och återinföras med mumier; på så sätt skulle också Saitafernes tiara ha kommit till Europa, efter hvad monsieur Elina påstår. Den bekante kännaren och museimannen mr Salomon Reinach är emellertid icke öfvertygad om sanningen af tiaras påstådda oäkthet. Men British Museum refuse- rade den och ingående undersökningar skola väl visa hvem som har rätt.

* * *

Efter fotograf.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

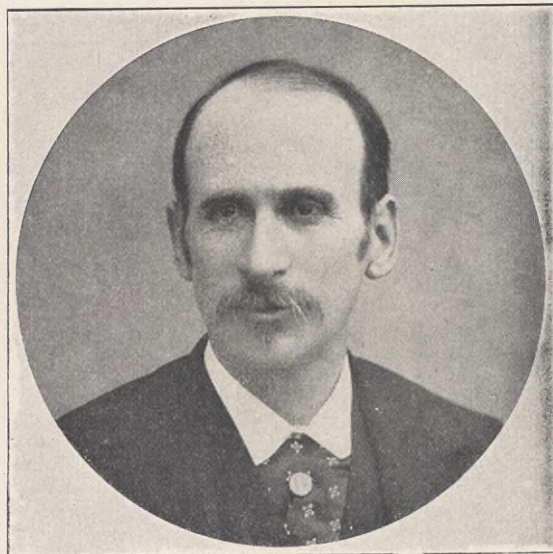
DEN FRÅN SAMLINGARNE I LOUVREN BORTFLYTTADE TIARAN, fotograferad omedelbart före aflägsnandet på grund af misstankar beträffande dess äkthet.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

SOCIALISTEN JAURÈS.
Vice president i Deputeradekammaren.

Efter fotografi.

Kliché: Bengt Sjöforsparre.

GENERAL CAVAIGNAC.
F. d. krigsminister.

APROPOS DERAS UPPSEENDEVÄCKANDE TVIST.

Jaurès är för närvarande det mest lysande namnet inom den franska parlamentariska världen, och det torde väl endast vara en tidsfråga, när denne världige socialist, hvilken tillhör en mycket fin familj och erhållit en grundlig, akademisk uppfostran, kommer att tillhöra någon ministär, ifall han vill det.

Han har emellertid på senaste tiden i särskildt hög grad dragit uppmärksamheten till sig genom upprepande förklaringar, att han inom kort ämnar upptaga Dreyfus-affären, då han anser sig kunna bringa fullkomlig klarhet i denna sorgliga historia. Det ser, då detta skrives, ut som om Jaurès tänkte vänta med öppnandet af sin nya kampanj tills debatten om kongregationerna är avslutad.

Emellertid har *Cavaignac*, den kände politikern, sökt sak med Jaurès för att få honom duellera, hvilket emellertid misslyckats, enär Jaurès vägrat att acceptera utmaningen, hvartill *Cavaignac* icke hade någon anledning. *Cavaignac* beklädde, som man torde erinra sig, krigsministerposten i Bourgeois' radikala kabinett nov. 1895—april 1896, och det var under hans tid, som Henrys förfalskning upptäcktes. Det troddes då, att »den omutlige republikanen» *Cavaignac* skulle gå till botten i saken, men, märkvärdigt nog, visade han sig snart som en Dreyfusfiende. Att vänskapen mellan honom och Jaurès under dessa förhållanden icke kan vara stor, allra helst som *Cavaignac* är en oförligt maktlysten person, är självklart.

En *monsieur Tarbe* företog sig häromdagen en profuppstigning med en af honom konstruerad drake. Denna bäres af flere mycket stora vingar som kunna styras medelst linor af den i en primitiv gondol varande personen. Uppstigningen blef ej vidare lyckad — endast några meter — men ansågs detta bero på den fullkomliga vindstillan. Då nya försök komma att äga rum och då kanske med bättre resultat ha vi redan nu velat visa hur den märkliga tingesten ser ut.

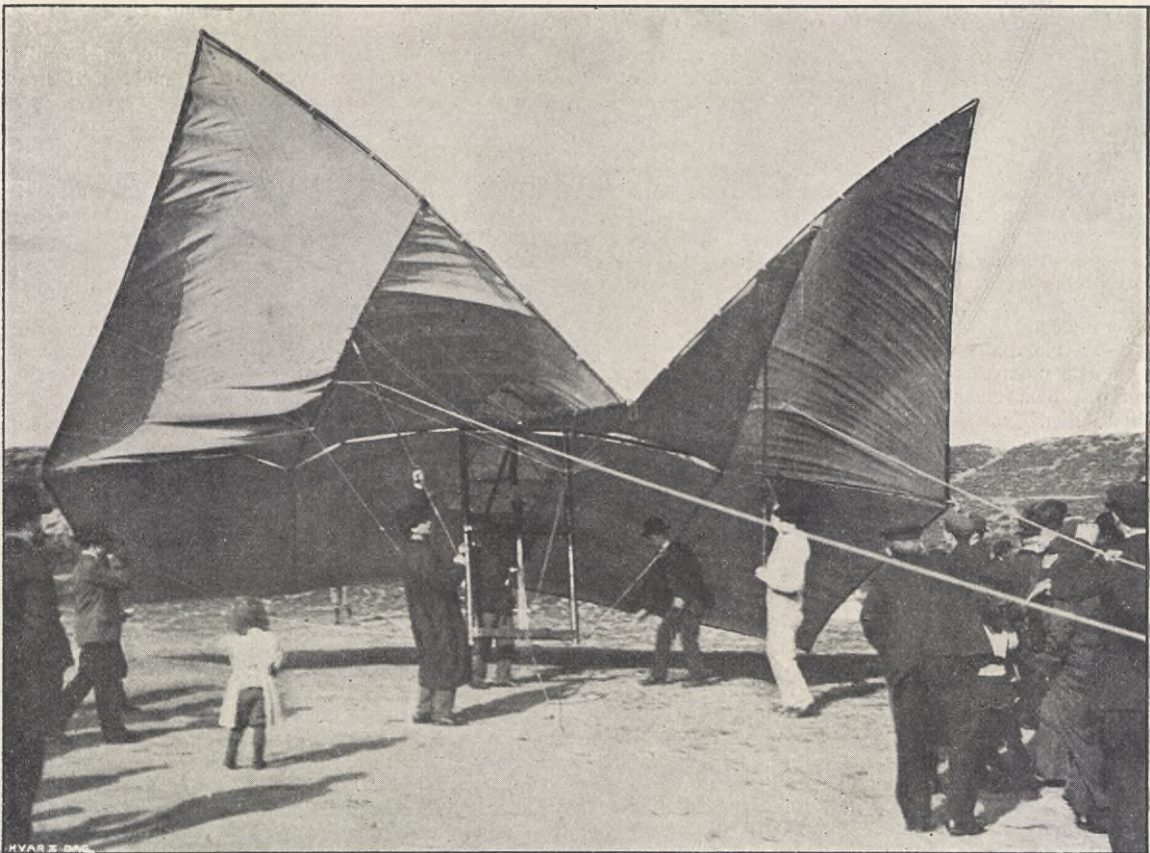
AUTOMOBILEN I POSTVERKETS TJÄNST.

Efter fotografi. Kliché: Bengt Sjöforsparre.

DEN NYA MOTORVAGNEN FÖR ENGELSKA POSTVERKET.

Vår fotografi visar en af de nyligen godkända vagnarne, insatt för snabb postbefordran i London.

Efter fotografi.

DEN SENASTE NYHETEN I LUFTSEGLING: En stor drake afsedd att bära en person.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthlm.—Gbg

NÄR HÄGGEN BLOMMAR.

Berättelse för HVAR 8 DAG af H—Dur.

»Ko-ko», gol göken i skogen.

»Tutta lilla grå, huru många år skall jag ännu gift gå?»

Gertrud Larsson satt på åstranden med metspöet högt upplyftadt öfver hufvudet och räknade slagen.

»Ko-ko, ko-ko» — 1, 2, 3, 4 — Gertrud började blifva orolig och svängde otåligt med metspöet hit och dit — 6, 7 —, det ryckte i snöret hårdt, riktigt hårdt. Gertrud halade försiktigt upp det — 8, 9 — en stor aborre hängde på kroken och pallrade och sprattlade för att komma lös. 10, 11, 12, 13, — plums där låg han, ja, ja bättre tur en annan gång, en fattig aborre var väl heller ingen-ting att sörja för — 14, 15, 16, 17. Herre Gud, kunde då den göken aldrig tiga. Gertrud steg upp eldröd i ansiktet af harm, satte korgen beslutsamt på spetsen af spöet och svängde det upp öfver axeln, hvarpå hon skyndsamt anträdde hemfärden.

»Ja, det var ju det hon tänkte, det visste hon på förhand. Bevars — resonnerade hon med sig själf — det gick inte till nu som i den gamla goda tiden på mors och mormors tid, då flickorna sutto hemma och kardade och spunno och väfde — visst sukade de smått under tiden förstås, för det buren var för trång — men sjöngo också — ja, oftast sjöngo de nog för — Gud — så bekvämt de måtte ha haft det. Och så kommo friarne och så var allt klappadt och klart. — Nej, nu var det andra bul-klar. — Gertrud sköt trumpen ut den lilla rosiga underläppen — till vintern skulle hon läsa. — »plugga» — jaha, det var modernt nu för tiden och till nästa år skulle hon söka in vid ett seminarium för att med tiden få sig en ställning i världen, som kyrkoherden så iverigt förespådde mor och far. Det var förstås allt snällt af dem ändå, att de ville betala ut så dryga summor för henne, för knalt var det om styfrarne i förvaltare Larssons hus. Men — tänka sig henne, Trude Larsson, som en anständig förmanande lärarinna, inmurad inom fyra väggar med en hel hop barn att plugga vett och lärdom i — lärdom, som sedan skulle spridas ut bland ett annat släkte igen för att höja, för att upplysa människorna, som kyrkoherden sade — åh, hon kände sig så ovärdig — och så aldrig mer få springa omkring i skogen och på ängen och aldrig fiska aborrar och aldrig leka och vara glad och — aldrig, aldrig mer kanske? — Åh, hvad hon var olycklig!

»Trude, hallå!»

Alla moln försvunno med ens från Gertruds pan-na och hela ansiktet klarnade upp som en sol. — Den tiden, den sorgen — sade hon modigt till sig själf och vände sig om med en hurtig sväng.

»God morgon, Trude morgonfågel.»

»Sade du verkligen god morgon, Tore», skrat-tade hon, så att de hvita friska tänderna lyste fram mellan de röda läpparne, — »vet du hvad klockan är? 1/212 du, just jämnt en halftimma till middag.»

»Ah, ma chère, man dinerar lyckligtvis inte förr-än fem», sade han och drog med en retsamt hög-tidlig åtbörd fram gulduret.

»Jaså, man är i det lynnet, herr greve», hon gjorde en klumpig nigning och ville skynda sin väg. I ett skutt var han vid hennes sida.

»Trude, lilla Trude», han slog sin arm om hene-s lif och läpparne sökte iverigt den finhylda rosiga flickkinden. Hon vred sig vigt och lätt ur hans famn.

»Mor har sagt, att det där inte går numera, vi äro inte barn längre», hon lyfte förmanande på fingret.

»Ah, skolmästareminen, då ska' ni tack —»

De gingo tysta på hvar sin sida om landsvägen, så nära dikesrenen det var möjligt — han halft man, halft gosse, förnäm i hållningen med högburet huf-vud och studentmössan käckt på nacken, hon, rök-kindad, frisk och fyllig, men likväl smärt med spän-stig gång och de långa ljusgula flätorna hängande nedåt ryggen.

»Tore!»

Han hörde ej, ville ej höra, började hvissla en munter melodi och mejade med sin käpp ängsblom-morna vid dikesrenen.

»Tore!»

»Hvad vill du?»

»Är du ond på mig, Tore?»

En liten aborre hade ändtligen med stor möda nått upp till kanten af korgen och tog nu öfver-balansen, pladask ned i landsvägsdammet.

Gertrud började skratta friskt och muntert, så att det gaf eko bakom skogsdungen, Tore von Wal-den instämde än kraftigare och snart gingo de i bästa sämja midt på landsvägen och ropade eko och skrattade om hvartannat, så att det skallade ut öfver nejden. Dammet stod som en gråsvart sky rundt om dem, men de märkte det icke, tänkte icke därpå, de tyckte blott, att jorden var så skön, så skön med sin fagra vårgrön-ska och det strålände solskenet och att det var härligt, härligt, att vara ung — lefva — och — älska. Deras händer hade funnit hvarandra och de svängde nu armarne i takt och sjöngo af fulla strupar: »Se öfver dal och klyfta, den unga majsol ler.»

Plösligt stannade Gertrud och drog ett djupt andedrag.

»Känner du, Tore?» ropade hon, under det ögonen strålade och en rodnad af stormande glädje flög öfver det leende unga ansiktet.

»Men, säg då, Trude, hvad är det? Du nästan skrämmer mig.»

»Ah, du, dumbom», hon skrattade och grät om hvartannat, »det är ju häggen, som blommar, du», hon gjorde ett litet hopp i yrande glädje. »Säg, känner du ej doften, Tore?»

»Käraste Trude, visst känner jag doften, en mild, smekande, härlig blomdoft till och med, men hvad se'n?»

»Det märks, att du varit i staden det mesta af ditt lif», sade hon föraktligt.

»Åh nej, Trude.»

»Näja, om än inte det mesta, så har du ändå inte följt med härute, som vi andra. Häggen, ser du, häggen är våren, med den kommer lifvet efter dvalan, blomdoft efter den tomma iskalla vinterluf-ten, när häggen blommar, då ha vi glädjen, då ha vi sommaren här!»

»När häggen blommar», upprepade han vemodigt och drömmande och bröt en kvist med hängande snöhvita klasar och lade den varligt in i sin plån-bok. »Den skall jag gömma som ett minne af —»

»Af hvad, Tore?» hon såg i andlös spänning upp till honom.

Allvaret var borta och skälmen började glimma längst inne i de mörka strålände gossögonen.

»Af den första gången, du inte ville gifva mig kyssen, Trude.»

— — — — —
Det var en äkta skånsk högsommarkväll med klarblå himmel, öfversållad af lätta, fjäderhvita strö-moln blandadt med en och annan liten rosensky, färgad i purpurrodnad af den sjunkande solens starkt röda återsken. Borta från skogsdungen kom en fläkt af fur- och björkdoft, som behagligt sammansmälte med doften af nyslaget hö och ängsblommor från hövälmarne borta ängen.

Gertrud Larsson kom vandrande framåt lands-vägen, försjunken i djupa tankar. Det hade varit examensdag i dag och ännu hvirflade i hennes huf-vud allt detta beröm om hennes skicklighet som lä-rarinna, hvilket hon ej själf kunde fatta. Men, ack — Gertrud såg begrundande ned i marken — hon älskade, trots allt, inte sitt kall, hon längtade efter något annat, hon ville vara fri, fri. Han hade sut-tit bärnere bland åhörarne, den unge arrendatorn på Backgården och sett så vackert och bedjande på henne — Gertruds hjärta blef varmt, då hon tänkte

därpå, men — älska honom, nej, det gjorde hon inte. Åh nej, Backgården fick allt fara — men — men — där stodo björkarne och skuggade så grönt och vackert den lilla inbjudande verandan, där var ett hem och ett trofast hjärta — och där funnos inga långa, mörka, dystra, »ensamma» vinterkvällar — — —

»Trude, lilla Trude!» hon vaknade upp ur sina »drömmar, vände sig häftigt om.

»Var det han, kunde det verkligen vara han?»

»Jo, det är jag», sade han svagt och försökte le, »jag läser den frågan i ditt ansikte och jag undrar ej på, att du blef rädd. Sådan har lifvet gjort mig.»

Han stod framför henne med detta förnäma i hållningen, som han redan i ungdomen ägt, men kinderna voro bleka och insjunkna och hela gestalten gaf intryck af något tröttbrutet.

Gertrud dolde ansiktet i händerna och grät högt.

»Så, så, Trude, gråt inte så, Jag har kommit hit för att finna tröst, litet svalka, bara denna enda gång», han förde handen med en trött rörelse öfver pannan.

Gertrud hade nu åter lyft upp hufvudet, hon följde med ögonen hans handrörelse, hon kunde ej slita sina blickar från den glänsande vigselringen på hans finger.

Han såg det och sade likgiltigt med ett svagt leende:

»Min fars sista vilja på dödsbädden, ett förmånligt parti, jag var fattig, hon rik, min svärfar återköpte fädernegården, som annars gått förlorad. Ingen sympati, ingen kärlek, ingen lycka, Trude. Nej, jag kom ej hit för att spilla ord på min förlorade lycka, det kan ej ändras ändå, hela mitt lif är förspildt», sade han häftigt, med en otålig åtbörd. »Kom, låt oss gå framåt landsvägen, midt i dammet, hör du, och minnas, minnas. Kommer du ihåg den morgon, du och jag, endast du och jag, då som nu, vandrade den här vägen — han tog hennes hand och förde den dröjande öfver sitt upphettade ansikte — den gången voro vi unga och glada, det var vår, fåglarne sjöngo och det doftade — Trude — minns du af hvad?»

»Af blommande hägg», sade hon sakta.

»Blommande hägg», upprepade han jublande och tryckte hennes hand fastare i sin — vet du hvad det alltid påminner mig om, Trude, om solsken och lycka, vår, ungdom, sång och jubel och först och sist af allt om Trude, min Trude.»

»Det var morgon den gången, Tore, nu är det snart afton», sade hon dröjande.

»Några få ögonblick äro våra, håll dem fast, Gertrud, se'n månne komma, hvad som komma vill, jag skall möta det utan att blinka, hela det brusande virrvarret.»

Gertrud hörde tyst och allvarligt på honom.

»Ack», tänkte hon, »jag inbillade mig nyss vara olycklig, olycklig, som ingen annan, ensam bland mina böcker och mina små vilda plantor att drifva upp, men är icke denna rastlösa oro och modlöshet, detta irrande ute i den stora bullrande världen tusen, tusen gånger värre, och ingen nytta, ingen tillfredsställelse och ingen enda liten glimt af kärlek och lycka, hade han dragit ut af lifvet. Åh, så tomt, så tomt.»

Hon fattades af ett stort medlidande med honom, på samma gång den gamla kärleken kom igen och gnagde på hjärtats innersta.

»Lifvet har så många olika vägar för oss», sade hon stilla, »vi kunna ej själfva bestämma, hvar vi skola stå. Det vore, som att flytta klippan och säga, se här är din plats.»

Han nickade förströdt.

»Men», forffor hon öfvertalande, »om vi göra det bästa af lifvet, hvar vi än blifvit ställda, Tore, så skall det komma lugn och ro.»

Han tog fram den vissna häggblomman ur plånboken, ett ögonblick höll han upp den mot solen, så föllo de spröda, falnade bladen sönder mellan hans fingrar.

»Se där, de sista smulorna af min svunna lycka, Trude.»

Hon log och såg sig sökande omkring.

»Häggen har upphört att blomma, jag har ingen ersättning att gifva dig för det förlorade, men Tore, lyckan beror ej som vi tro af yrande ungdomsglädje, ej heller af njutna kärleksfröjder; lyckan har endast den, som kan se rätt på lifvets allvar. Det andra var blott hägringar.»

»Men hägringen var skön, Trude!»

»Det var blott en bedräglig villas», svarade hon undvikande.

»Kanske har du rätt, Trude, kanske.»

De stannade och räckte hvarandra händerna.

»Trox», hviskade hon sakta.

»Jag vill försöka, farväl Trude», sade han fast och gick.

Hon stod kvar och såg efter honom, tills en dimma lade sig öfver hennes ögon. Borta på ången sprungo två barn och lekte. Det var prästens tolf-årige son och torparens lilla barbenta Lotta i urblekt kjol och lappad tröja. De skrattade och jagade hvarann' i yster, oförställd barndomsglädje.

Gertrud stod kvar och såg med fuktiga ögon på de små.

»Ja, lek små barn, lek så länge våren och barndomen vara, tids nog komma lifvet, allvaret och tankarne.»

Hägringen var skön, ringde det i hennes öron. Ensamt var hennes väg, den som en gång älskat, när häggen blommor och allt på jorden väckts till lif och hopp, den har ej annat kvar att gifva än vissna blommor, hvilka vid dagsljuset skulle falla samman till ett multnadst intet, liksom blomman nyss, ensamt skulle hennes lif alltid blifva. Blommande hägg — det var hennes öde — blommande hägg. —

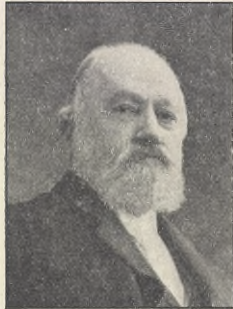

Foto. Kjellgren. Hjo.

ETT PAR VACKRA KYRKSTAKAR

har Hjo kyrka fått i gåfva af grosshandlaren Sjöstedt därstädes Ritningen till de meterhöga, vackra metallstakarne är uppgjord af den bekante artisten R. Callmander i Göteborg, framstående speciellt inom glasmåleriets svåra konst.

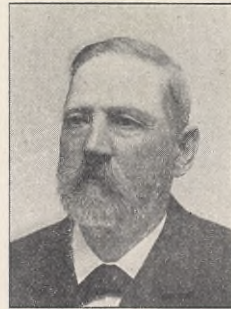
Kiloh: Bengt Silfverparre.

LUDVIG LEVISSON,
handlande och konsul i Göteborg,
fyllde 65 år den 26 mars.

G. V. HOFLING,
lektor, lärare och föreståndare vid
kungl. Veterinärinrättningen i
Skara, 1855—1889, fyllde den 21
mars 75 år.

OLOF FUNKQUIST,
rådman i Oskarshamn, fyllde den
20 mars 70 år.

C. J. JERNBERGH,
Stockholm, f. d. stadskamrer i
Eskilstuna, fyllde den 20 mars
70 år.

J. L. HAFSTRÖM,
lifmedikus i Helsingborg, fyllde
den 24 mars 65 år.

C. F. LUNDSTRÖM.

Den 2 april fyllde Carl Frans Lundström 80 år. L. är en inom Sveriges industriella värld lika känd som framstående man. Grundläggare af flere företag är dock L:s namn närmast förbundet med svensk tändsticksindustri. Broder till Johan Edvard Lundström, uppfinnare af våra världsberömda säkerhetständstickor, var det C. F. Lundström som genom utländska resor grundlade och ordnade den export som gjort vår tändsticksindustri till hvad den nu är. L. har varit kommitterad vid ett flertal världsutställningar och är, numera stor jorddrott, ledamot af Landbruksakademien.

A. LEVY,
grosshandlare i Stockholm, fyllde
den 19 mars 85 år.

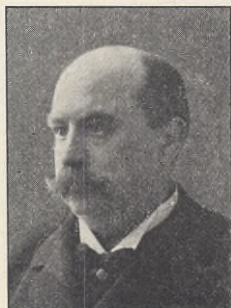
WILHELM DYRSSEN,
kommendörkapten, chef för k. marinförvaltningens artilleriafdelning, fyllde 45 år den 26 mars.

R. von MATERN,
kamrer i Skand. Kredit-Aktieb. Göteborg, har utnämnts till direktör i Vänersborgs Ensk. Bank.

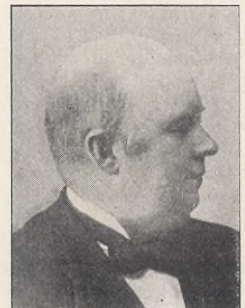
T. B. W. TOLLSTÉN,
fördelningsintendent i Stockholm,
fyllde den 22 mars 60 år.

OSCAR FORSSBERG,
grosshandlare i Stockholm, fyllde
den 1 april 50 år.

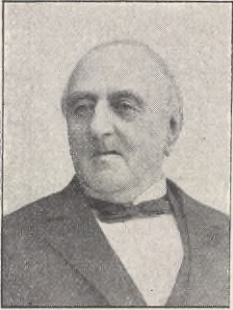
V. H. RAPP,
major vid kungl. Första Göta Artilleri Regte, fyllde den 20 mars 50 år.

E. G. ECKERBOM,
kyrkoherde i Mellan Grefvie i Lunds stift, fyllde 50 år den 21 mars.

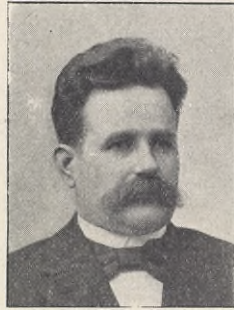
PORTRÄTTGALLERI

J. W. SEBERT,
f. d. rådman i Norrköping, fyllde 90 år den 17 mars.

AUG. LINDGREN,
tjänsteman vid Stockholm—Västerås—Bergslagens järnvägars kontrollkontor i Stockholm, fyllde 50 år den 9 mars.

PEHR PEHRSON,
byggmästare i Stockholm, fyllde den 25 mars 50 år.

G. A. PETERSSON,
befälhavare å Hallands Ängbåts-A.-Bs ångare "Halland", har den 6 april varit kapten i nämnda bolag i 25 år.

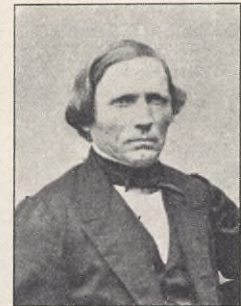

† **WILHELM GOVENIUS,**
f. d. bruksägare, afled den 23 mars i Stockholm, 78 år gammal.

† **JOHAN GUSTAF WIBORGH.**

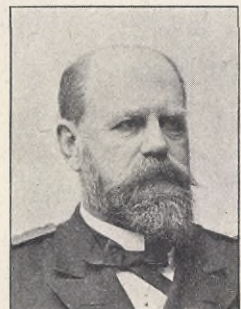
Den 16 mars afled i Stockholm föreståndaren för fackskolan för bergsvetenskap vid Tekniska högskolan, professor *Johan Gustaf Wiborgh*, född d. 28 april 1839. W. utöfvade en omfattande verksamhet såsom ledare af järntillverkningen vid åtskilliga järnverk och ägnade sig med framgång åt utarbetandet af analysmetoder och åt en omfattande uppfinnareverksamhet. Såsom uppfinnare hafva särskildt hans luftpyrometer och hans termion tillvunnit sig stor uppmärksamhet. Af stor betydelse äro likaledes hans stråfvanden för tillgodogörandet af Sveriges tillgångar på naturliga fosfater, hvilka bl. a. resulterade i det s. k. Wiborghsfosfatet.

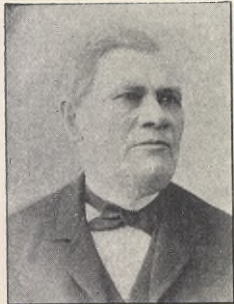
† **CARL BRATT,**
f. d. bergmästare, afled den 16 mars å sin egendom Jansberg, 89 år gammal.

† **GUSTAF SMEDMARK,**
f. d. kapten vid kongl. Första Göta Artilleriregemente, afled den 22 mars, 82 år gammal.

† **J. A. EKELÖF,**
kommendörkapten, afled i Stockholm den 20 mars. Född 1839. Känd som skriftställare.

† **OLOF SETTERLUND,**
rådman i Torshälla, afled den 14 mars, i en ålder af 79 år. Kommunalman.

† **C. O. MÖLLER,**
kyrkoherde i Foss sedan 1884, prost, teol. och fil. dr., afled den 21 mars. Född 1841.

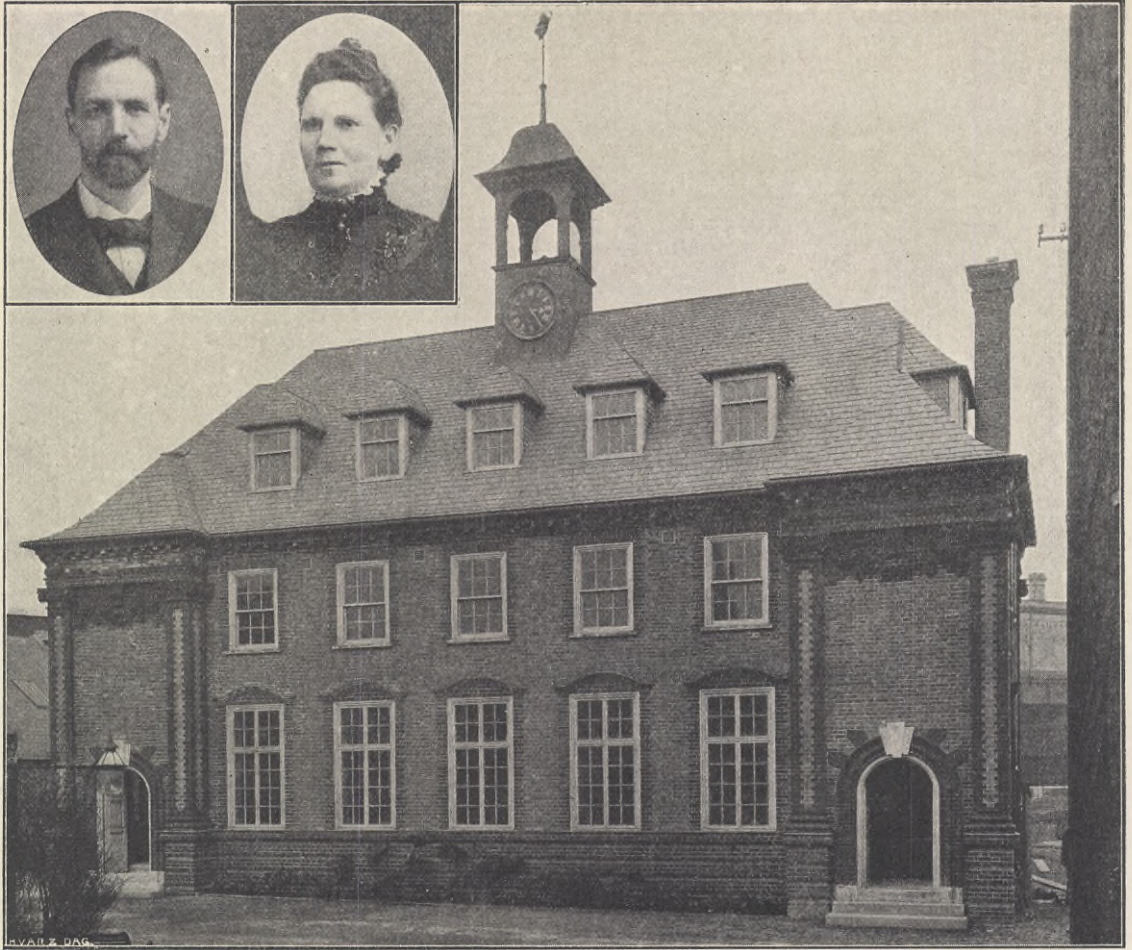
† **C. A. LEIH,**
nyutnämnde apotekaren i Vexjö f. d. i Trollhättan, afled d. 17 mars. Född 1835. Framstående kommunalman.

† **LAURA LUNDSTRÖM,**
lärarinna i 40 år i Adolf Fredriks folkskola, Stockholm, afled den 11 mars. Född 1840.

SVENSKA SJÖMANSHEMMET I LONDON.

För hvilket anslagsbegäran föreligger i Riksdagen.

Efter fotograf.

Kliché: Ken. A.-B. Bengt Silfversparre, Skinn—Gbg

DET NYA ANNEXET. Öfverst porträtt af ingenjören och fru Welin, sjömanshemmets skapare och ledare.

Hvem i Sveriges bygder eller obygdar har ej hört talas om »Svenska Sjömanshemmet i London?» Och i hur många tusende hem har ej välsignats det »Hemmet» för bortovarande »på vildan sjö», då med Londonpoststämpeln kommit lugnande bref och, kanske lika kärkommet eller åtminstone alltid behöfligt, den sparade styfver de svenska sjöfarande kunnat lägga af, tack vare Hemmets omsorg om dem i moraliskt och timligt afseende!

HVAR 8 DAG visar i dag en bild af Hemmets nya annex, hvars uppförande, trots inskränkta tillgångar, blifvit absolut oundgängligt på grund af den ständigt växande tillströmningen af sjöfolk från samtliga skandinaviska länder. Skulden därå uppgår till 3,500 pund, eller omkring 63,000 kronor. Att den till riksdagen framställda anslagsbegäran blir beviljad, är en varm förhoppning, så inom Sverige som i vidan värld, för dem som där ha sitt »hem». Det är så mycket lämpligare att statsmakterna bevilja anslaget i fråga, som det är nationen värdigt att icke låta ett verk af denna betydelse vänta på och alltför mycket bero af enskild välgörenhet, hvilken ofta har mera god vilja än förmåga, och hvars förverkligande, om än viss, dock ofta drar ut på

tiden. När man därtill betänker att redan år 1900 mer än tre och en half millioner kronor hemsändts af sjöfolks besparingar, genom Hemmets försorg, samt att enligt dess officiella rapport enbart under sistlidet år inemot 335,000 kronor, inses lätteligen Hemmets rent ekonomiska värde för hemlandet. Tar man tillika i betraktande från hvilken användning alla dessa pänningar räddats, och samtidigt därmed, hvilket moraliskt välsignelsebringande verk Hemmet representerar, kan man ej annat än gripas af erkänsla gent emot de personer hvilka i främsta rummet åstadkommit allt detta. De, som varit i tillfälle att personligen lära känna dem och följa deras verksamhet, ha förvisso en än lifligare uppskattning och förståelse af deras värde, och af det verk de utfört, trots så många och stora svårigheter, med aldrig sviktande nit, aldrig tröttnande upoffring och människokärlek.

Vi tro fördenskull välkomna de bilder vi i dag meddela af Hemmet, af dess energiske och särdeles sympatiska ledare och skapare, ingenjör Axel Welin och fru Agnes Welin, född Hedenström.

Heder och tack åt dem, och välgång åt deras verk, The Scandinavian Sailors' Temperance Home!